

ZLOMY A PÁĚLOMY - XXIV.

Stá™eda, 27 bá™ezen 2013

ĀĀetrnácet dní (skoro) bez cigarety. Vypadá to, Ā¾e to tentokrát vyjde. Ā½ádné pá™eveliké chutĀ se nedostávají, jen obĀasně zvykové záchvĀvy. MĀl bych té chĀ™ipce podĀkovat, protoĀ¾e to bylo snad poprvé v Ā¾ivotĀ, co mi kouĀ™ení prostĀ ne O to vĀtší pitomost by byla, nevydrĀ¾et.

Holkám jsem to Ā™ekl zhruba po tĀ™ech dnech (taky si mohly všimnout, jenĀ¾e kde je v jejich okruhu zájmu nĀ podĀ™adný muĀ¾ský Ālen). Musím uznat, Ā¾e od té doby mĀ kaĀ¾dý den aspoĀ trochu pochválí a musím pá™iznat, Ā¾e dĀleĀ¾itý. PĀ™edevĀírem veĀer uĀ¾ jsem k tomu, abych si došel na balkón a zapálil si, nemĀl daleko. JenĀ¾e se naštĀstí kolem mihla Myška.

„StejnĀ je to fajn, Ā¾e uĀ¾ tolik let nekouĀ™íš.“

Zasmál jsem se.

„Ani nevíš, jak mi to zrovna teĀ pá™išlo vhod.“

„To jsem ráda, aspoĀ k nĀĀemu jsem dobrá.“

Aha.

„Myško. MĀ Ā¾u se u tebe zastavit, nĀco bych potĀ™eboval?“

Trochu nakrĀila nos.

„No to jsem úplnĀ v šoku. Jako kdybych byla vyloĀenĀ nezbytná.“

Pavlna s Majdou byly na procházce, v tomhle poĀasí jim to ani moc nezavidím. To je jaro na dvĀ vĀci.

„S tou barvou sis fakt vybrala dobĀ™e. Já bych si do ní naslepo netroufl.“

„Jo. Nevíš, jak to vypadá s tou matrací?“

Objednal jsem Myšce matraci, doufám, Ā¾e tu absolutnĀ nejmí protialergickou a vĀbec tu nejmí pohodlnou.

„Dnes mi volali, koneĀnĀ se vyĀ™ídila objednávka a posílají to. ĀĀili pá™es velikonoce budeme stavĀt postel a vĀ udĀláme haldu vĀcí.“

„Dík. Cos mi chtĀl?“

„Myško … mám pocit, Ā¾e máš nĀjaký problém. Víš, Ā¾e se snaĀím maximálnĀ jedna na rovinu a hlavnĀ co nejdĀ™ív, tak jsem tĀ chtĀl poprosit, jestli bys takhle teĀ mohla jednat ty vĀĀi mnĀ. AĀ se zbyteĀ nezdrĀujeme nĀĀím, co se dá ještĀ jednoduše vyĀ™ešit.“

ZĀala si listovat uĀebnicí. Ā½e by matika?

„Pavlna ti nĀco Ā™íkala?“

Aha, odtud nĀco vane. TakĀ¾e ukaĀ¾ Jirko, Ā¾e jsi taktik.

„NĀco ano, ale chtĀl bych to slyšet od tebe.“

„VÍš, nemyslela jsem to tak úplnĀ, jak jsem to Ā™ekla.“

„To se nĀkdy stane, povídej.“

„ProstĀ … jak to se mnou vidíš dál, tati?“

„A ptáš se na co, Myško? Myslíš školu, nebo co pá™esnĀ?“

Sedla si do svého kĀ™esla, co si ho našla na nĀjaké akci. Ona si fakt umí vybrat.

„Myslím pá™esnĀ to, jak moc vám tady vadím. Nebo jak dlouho tady vĀbec mĀ Ā¾u bydlet.“

Bum. Tak to mĀ dostalo. Tohle váĀnĀ Ā™ešily s Pavlnou? Tak z toho kouká malér.

„Myško. Zeptala ses hodnĀ na rovinu, takĀ¾e ti na rovinu odpovím. Ale bude to trochu delší, nevdí?“

ZavrtĀla hlavou.

„To, Ā¾e jsi tady, Ā¾e jsi šla se mnou, Ā¾e ses rozhodla pro tuhle cestu, pro mne znamenalo a znamená moc. Vybrala sis docela urĀitĀ tu sloĀitĀší variantu a já bych byl moc nerad, kdybys mĀla pocit, Ā¾e na tebe v poslední dobĀ nĀjak kašlu. Mám urĀitĀ spoustu vad, ale nemyslím, Ā¾e bych byl nevĀšet na krk, právnĀ proto oceĀuju to, cos tehdy udĀlala.“

Musel jsem se zaĀít procházet. Tak trochu mi pá™ed oĀima probíhaly ty první roky, kdyĀ¾ jsme tady zaĀínali .. kdyĀ¾ se Myška rozhodla, Ā¾e zĀstane se mnou, ve mĀstĀ, kde v Ā¾ivotĀ nebyla a kde jsme vlastnĀ nikoho nemĀli.

„Chci ti Ā™íct, Ā¾e nevím pá™esnĀ, proĀ tĀ napadlo to, cos Ā™ekla. Ale máš plné právo vĀdĀt, jak to vidí já. TakĀ¾e … StejnĀ jako s klukama chci, abys mĀla práci, která tĀ uĀiví a bude tĀ bavit. Nebylo to tak jednoduchý jako s nima, protoĀ¾e sis prostĀ o nĀco déle vybírala a nakonec sis vybrala z oboru, o kterém toho moc nevím. Ale pokud máš dneska jasno, a chceš dĀlat grafiku a studovat, budu hodnĀ rád, kdyĀ¾ u toho budu.“

Myška chtĀla nĀco Ā™íct, ale ještĀ jsem ji zarazil.

„Neexistuje dĀvod, abys tady pá™ekáĀela. A pokud by mĀl vzniknout, udĀlám všechno, aby nebyl.

Nemám pá™edstavu, abys tu bydlela deset let a budu rád, kdyĀ¾ se pá™í škole zaĀneš zabydlovat, abych tak Ā™ekl .. na sebe. Doufám, Ā¾e bude i technická moĀnost, jak ti v tomhle pomoci, ale na to je ještĀ brzy. TakĀ¾e pá™ípadné problémy ohlednĀ spoluĀítí mĀĀeme doufám Ā™ešit nejdĀ™ív tĀ™eba za tĀ™í roky .. staĀí to jako

„StaĀí. A dĀkuju. MĀ Ā¾u mít ještĀ jednu otázku?“

„UrĀitĀ.“

„To, cos Ā™íkal, vím, Ā¾e to tak máš. Ale co kdyĀ¾ vznikne problém nĀkde jinde .. „

„Myško, nešil. NevĀĀím tomu, Ā¾e byste se dostaly do problému s Pavlnou. To prostĀ nejde. Vy k sobĀ musíte nĀjak pasovat pá™ece, jinak by to nešlo.“

„ÆlovÆk nikdy neví.Æ“
 „ÆNeboj. HodnÆ mi záleÆ na tom, aby si tady nikdo .. vÆbec nikdo .. nepÆel jako cizí a navíc.Æ“
 Chvilku jsme mlÆeli.
 „ÆPamatujeÆ to triko, cos dostala od Pavlíny k VÆnocÆ?“Æ“
 „ÆMyslíÆ to ze Stargate?Æ“
 „ÆJo. Nikdy nenechÆáme naÆe pÆátele na holiÆkách, nebo jak to tam bylo. Tak to pÆesnÆ je pro mÆ hodnÆ dÆleÆitý, MyÆko.Æ“
 „ÆJá vím.Æ“
 „ÆA víÆ co? Jestli bude trochu pÆíleÆitost pÆes ty svÆtky, popovídÆme si o tomhle vÆem i s Pavlínou.“
 Chci, abyste v tom mÆly jasno.Æ“
 „ÆMajdu do toho zatahovat nebudeme.Æ“
 Obejmul jsem ji. Dala se.
 „ÆNe. MÆla by zbyteÆnÆ poznÆky, znÆ jí.Æ“
 Kdepak holka Æ tebe nedÆ ani za zlatÆho JanouÆka. Koukl jsem ji pÆes ramena a zahlÆdl jsem patrnÆ úkol z ÆeÆtiny Æ najdÆte pÆíslovce, co konÆí na ÆoÆ“
 „ÆCo to je za blbost? PÆece kdyÆ pÆíslovce konÆí na ÆoÆ“, tak uÆ je to podstatnÆ jmÆno, ne?Æ“
 „ÆÁÆe jo? Taky si myslím prÆvÆ.Æ“
 „ÆTak to tak napiÆ“, kdyÆ tak tÆ podpoÆím.Æ“
 „ÆDík. A tak vÆbec dík.Æ“
 „ÆMimochodem Æ mamina ti peníze jeÆ neposlala?Æ“ Æ“ÆNe.Æ“
 „ÆAsi bychom mÆli nÆco vymyslet. Ne kvÆli tÆm penÆzÆm Æ ale spíÆ z principu. Jsi dospÆlá a mÆla bys zjistit, jak se ÆlovÆk starÆ o svoje vÆci, na které má nárok.Æ“
 „ÆVÆbec nevím, jak na to. A vÆbec se mi do toho nechce.Æ“
 „ÆJá vím. Ale mÆla bys. PopÆemÆlej .. ono je dÆleÆitý, neutíkat.Æ“
 „ÆTakÆe to budou docela upovídanÆ svÆtky.Æ“
 „ÆBudou. Máme toho hodnÆ k práci i k povídání. Ale nejmÆ se stejnÆ tÆim na ty Æízky a salát.Æ“
 „ÆTak jo. Dám si vanu. ChceÆ dát nÆco do praÆky?Æ“
 SkvÆlá holka. Naprosto skvÆlá. BuÆ si jistá, Æe udÆlám hodnÆ proto, abys mÆla ten svÆj kus Æstí, MyÆona
 ONA
 Nemám ve zvyku poslouchat u dveÆí, ale teÆ jsem prostÆ Æla s Majdou na rukou kolem do loÆnice, protoÆe ji po návratu z prochÆky bylo nutno pÆebalit. A z loÆnice jsem slyÆela, o Æem si ti dva povídÆí. A jelikoÆ nemám ráda kdyÆ se dÆleÆitÆ vÆci odkládÆí, a uÆ vÆbec ne kdyÆ se odkládÆí na svÆtky, musela jsem zasÆhnout.
 „ÆPoslouchejte, jestli mÆáÆu...Æ“ postavila jsem se do dveÆí. Oba pÆekvapÆ vzhlÆli.
 „ÆJá jen Æe si nemyslím, Æe má smysl plánovat nÆjakÆé závaÆné debaty na velikonoce. Za sebe mÆáÆu Æíct, Æ mÆ ve snu nenapadlo pokouÆet se nÆjak odsud MyÆku vyÆtípat. UpÆímnÆ... vevnitÆ to mám spíÆ tak, Æe já jsem tady cizí element, ne ty, MyÆko. Svou situaci jsem si zpÆsobila sama a mÆla jsem i jiné moÆnosti volby, na rozdíl od tebe. TakÆe o tom nemusíÆ vÆbec pÆemÆlet, Æe bys snad pÆekÆ a co se týÆe tÆch pÆíslovcí, Æekla bych, Æe se pletete. Zrovna pÆed chvílí jsi JiÆíÆku Æekl vÆtu Æbych. Jasno pÆece není podstatné jmÆno. Jak? Jasno. JasnÆé pÆíslovce,Æ“ uÆklíbla jsem se na nÆ.
 NestÆvá se Æasto, aby Jirka vypadl z obrazu, ale teÆ se mi to docela povedlo. JenÆe to netrvalo dlouho.
 „ÆHouby, láska moje Æ TO jasno, Æili podstatné jmÆno jak vyÆitý. JenÆe vysvÆtluj to cizozemkyni.Æ“ Pláclí si s MyÆkou, neÆádi.
 A pak mi dal pusu, Æe jsem pÆestala rozeznÆvat pÆíslovce od pÆírozenÆch jmen. Tedy .. pÆídnÆých .. vÆdycky, k propletem, je mi úplnÆ fuk, jak se nakonec seskloÆujeme. ROMAN